

(detektívka)

Joseph Knox

L'USK LAB OK

Ljndeni

Úškľabok

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Joseph Knox
Úškľabok – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Joseph Knox

UŠK LAB OK

Preložila Marína Gálisová

Ljndeni

Venujem Stephenovi K.

„Ako keby som niečo vedel a zároveň nevedel.“

Thomas Ligotti: *Zábavka*

Začalo sa to zaklopaním na dvere.

Keď si na to teraz spomenie, zmraští sa. Zavrie oči a prejde si rukou po tvári. Je to zlá spomienka v hlave plnej zlých spomienok a prebudí ju aj maličkosť. Elektrina vo vzduchu pred búrkou alebo prenikavá aróma ozónu po lejaku. Keď sedí za stolom oproti novému dievčatu alebo novému kolegovi a takto ho to zaskočí, niekedy sa dá uniesť, lebo vie, že nikto z nich sa aj tak dlhšie nezdrží. Pohľad sa mu zahmlí a pred očami naskočí celý les škvŕn, ako keby hľadel do jasného svetla.

„Asi je niekto vonku,“ počul starenu.

Bolo po desiatej v nedeľu večer a zrejme sa chystali do postele.

Ich dom bol rozľahlý, stredne veľký, postavený v tudorovskom štýle a zaiste tak, aby vydržal všetko okrem dažďa. Chlapec cez dymové sklo vo dverách rozoznal na chodbe dve-tri vedrá na kvapkajúcu vodu a možno pre jej zvuk ho najprv nepočuli. Zaklopal znovu, cúval a pozrel na dom. Vyzeral priveľký pre jeden starý manželský pár, ale mal v sebe niečo, čo si chlapec nikdy nespájal s úzkymi izbami s tenkými stenami, v ktorých sám býval: charakter.

Musel ho mať, keď stál tu, uprostred ničoho.

Starena prišla k dverám prvá. Keď ich otvorila, zavolala na manžela. Vyzeral ešte staršie ako ona a zdalo sa, že kráča s ťažkosťami. Nad manželkiným plecom sa zjavila jeho hlava. Uvidel malého trasúceho sa chlapca na ich prahu a prekvapene si napravil okuliare. Chlapec bol chudý ako trieska, bledý a mal sklený pohľad. Oblečené mal len tričko a nohavice, oboje premočené od dažďa. Starí manželia vykukli von, vyzeralo to, že chlapec je sám.

Žena sa zamračila a čupla si. „Čo sa ti stalo, miláčik?“

Chlapec len stál a triasol sa.

Znovu pozrela do noci, potom ho chytila za zápästie, jemne ho potiahla dnu a zavrela dvere. „Je celý premrznutý,“ povedala manželovi a zaviedla chlapca popri ňom do salóna. Starec zamkol dvere, nasadil závoru, pobral sa za nimi a zadíval sa na mokré šlapaje na dlaždiciach.

Chlapec nemal topánky.

„Ja som Dot,“ predstavila sa starena. „Toto je Si.“

Keď chlapec neodpovedal, Dot pokrčila plecami. Našla deku a išla zobriať vodu. Si sa posadil na pohovku a šúchal si ruky. Odhadoval, že chlapec má sedem alebo osem rokov, ale podľa tmavých kruhov pod očami vyzeral predčasne zostarnutý. Neobzeral sa po miestnosti ani sa nesústredil na veci pred sebou. Hľadel do prázdna. Keď sa Dot vrátila s termoformom, Si vystrel ruku a láskyplne ju položil manželke na rameno. Chlapec na nich prekvapene pozrel, ako keby takéto gesto nepoznal.

„Povieš nám, ako sa voláš?“ spýtala sa Dot, nadvihla deku a pritlačila chlapcovi k telu termoform. Triaska zosilnela, až sa mu rozdrkotali zuby, ako keď sa dieťa hrá s hrkálkou. Privrel oči a stisol čeľuste, aby ju ovládol. „Nemali by sme zavolať na políciu?“ spýtala sa Dot manželka. Prikyvoval, už vstával, potešil sa, že môže spraviť niečo praktické. Kým Dot čakala, počúchala chlapcovi hlavu. Bol horúci, ako keby v ňom vrela krv.

„Dot...“ zavolať Si z chodby.

„Počkaj chvíľu,“ odvetila.

Keď vyšla z izby, chlapec potichu odložil deku a podišiel k vypínaču pri dverách. Vypol a zapol, vypol a zapol. Vystrčil hlavu do chodby a díval sa. Si a Dot sa mračili na telefón, zistili, že nefunguje. Chlapec prešiel po špičkách bosých nôh do predsieni, odtisol závoru na dverách, odomkol a otvoril.

Z tieňov sa vynorila postava a pomaly sa presunula k nemu. Už nepršalo a na oblohe žiarili hviezdy, aké chlapec v meste ešte nikdy nevidel. Keď sa postava priblížila, na ich pozadí vyzerala tmavšie ako noc.

„Dobre, chlapče,“ povedala postava, muž, a prikývla. Muž mal tvár plochú a ostrú ako britva a nacvičený výraz, ktorý nič neprezrádzal. Všetko však prezrádzalo jeho telo, hrboľaté, prelínajúce sa siete svalov a žíl ako úložisko všetkej nenávisti na svete. V pravej ruke s rukavicou držal tesárske kladivo a ľavou chlapcovi strapatil vlasy.

Odrazu prestal a udivene stiahol ruku.

Spoza chlapcovho ucha vytiahol mincu a ponúkol mu ju.

„Čo povieš, Wally?“

„Vďaka, Bateman,“ odvetil chlapec a vážne prijal mincu.

Sadol si do predsedie a Bateman popri ňom prešiel ďalej.

„Hej...“ počul starca. „Čo tu...“

Ozval sa vlhký úder a niečo ťažké spadlo na dlážku.

Starena začala vrieskať. „Nie!“ zvolala. „Nie...“

Ďalší vlhký úder, na dlážku opäť niečo dopadlo. Chlapec napol sluch a počul zvnútra tichý ston. Namáhavé chrčanie a možno ďalšie slovo. Možno meno jej manžela. Potom sa ozvali ešte dva kroky, posledný úder a nastalo úplné ticho.

Chlapec zovrel v dlani mincu, ktorú mu dal Bateman, a zízal von do tmy. Tiekli mu sliny a pred očami sa mu začali miháť škvrny. Najprv to bolo len chvenie, potom zhrubli a zrýchlili sa, až pred ním hučali ako dážď. Ako keby hľadel do jasného svetla, a nie do čiernej tmy.

I. Polnočné mesto

V tom roku boli vražedné horúčavy. Nekonečné dni ako v horúčkovitom sne sa vliekli, a keď sa končili, človek netušil, či boli vôbec skutočné. Uprostred bzučania klimatizácie a cinkania kociek ľadu to bolo takmer počuť. Pomalé kvapkanie – na karbid. Ľudia prichádzali o rozum. Mesto bolo jasne osvetlené, ako keby ste mali bez prestania žiť počas nekonečného výbuchu, a noci, keď konečne prišli, boli nabité elektrinou a plné halucinácií. Kam ste sa vybrali, odskakovali iskry – dievčatá v letných šatách, chalani s blýskavým chrupom.

Od polnoci do šiestej ráno mávajú na tvárach typický výraz. Z baru do baru, bozky na rohoch ulíc, pohodžďovanie rukami nad chodníkmi. Nech sa im stalo čokoľvek, je to dávno preč a aspoň týchto pár hodín majú pocit, že zajtrašok možno ani nenastane. Väčšinou sú to študenti, pred ekonomickou krízou sa schovávajú na doktorandskom štúdiu, ktoré sa im nikdy nepodarí zaplatiť. Ostatní makajú za minimálnu mzdu a tešia sa len na víkend. Keď ich vidím, žijú pre danú chvíľu, nech je už akákoľvek, a ich pochybnosti, v ktorých existujú cez deň, nahrádza akási istota. Ťahal som stodvadsiatu nočnú službu za sebou. Mal som odkrútených šesť mesiacov z toho, čo mi pripadalo ako doživotie.

Môj vlastný druh istoty.

Tak som pozoroval ich tváre, tváre mladých, medzi polnocou a šiestou ráno. Doslova som sledoval, ako okolo mňa plynie život. Keď mi kývli na pozdrav, odkývol som, keď sa usmiali, usmial som sa tiež a pokúšal som sa žiť len v danej chvíli. Nevystrkoval som hlavu, bral som pozitíva, tie iskry, všade, kde som ich našiel, všetkými desiatimi.

Už sme boli na Wilmslow Road, keď prišlo to hlásenie. Je to široká spojnica, cesta, ktorá sa tiahne takmer deväť kilometrov

a spája bohaté oblasti južne od mesta s ťažko prežívajúcim centrom. Najrušnejšia autobusová trasa v Európe, stále plná taxíkov, dvojposchodových autobusov, pravidelných cestujúcich a svetla. A v poslednom čase aj plná ohňa, pretože ktosi sa ich rozhodol zapalovať v oceľových kontajneroch na odpadky, čo lemujú cestu. Boli to požiare s nízkou prioritou, pravdepodobne bezvýznamné a zakaždým sa rozhoreli až po zotmení, preto ich hodili na krk nám z nočnej zmeny.

Tím mal len dvoch stálych členov.

Mladí detektívi rotovali, len aby sa nepovedalo, že neslúžia nočné, a zopárkrát za mesiac sa objavilo pár beznádejných dievčat či chlapcov pre všetko, aby nás zaskočili, keď sme mali voľno, ale kto slúžil nočné stále, znamenalo to preňho dve veci. Nemal osobný život ani kariéru. Ja som sa za svojich pár rokov v policajnom zbore kvalifikoval do oboch kategórií.

Keď sme ku kontajneru dorazili, už bolo po požiari. Spolu s kolegom sme našli len tlejúcu pahrebu, položili sme pár otázok a chceli sme to zabaliť, keď sme si všimli, že na druhej strane cesty sa zhromažďujú ľudia. Skontroloval som, koľko je hodín, a cez rušnú premávku som sa predral k nim.

Pripravovali polnočnú pietnu spomienku na chalana menom Subhi Seif. Pre kamošov Supersize. Ešte pred pár hodinami bol milý Supersize iba osemnásťročný prvák z univerzity, ktorý prvý raz v živote býval v meste. Potom videl, ako ktosi prepadol mladú babu, a utekal za páchatelom. Bez obzerania vběhol na cestu a kolesá autobusu ho rozflákali.

Lupič ušiel.

Okrem fákli, UV svetiel a kvetín, ktoré už stihli naklást, teraz označovali miesto asi desiaty Supersizovi kamaráti. Púšťali z mobilov smutné pesničky a podávali si orosené plechovky s pivom, aby sa udržali v nálade. Pripomenul som im, aby neskončili ako on, pod kolesami, potom som sa vrátil k autu, kde ma čakal kolega. Bol to neoznačený čierny bavorák, ale darmo bol neoznačený, zločinci nás vždy ihneď spoznali. Hlavne vďaka chlapíkovi, ktorý sa zvyčajne

tiesnil na sedadle spolujazdca. Môj veliaci dôstojník, detektív inšpektor Peter Sutcliffe. Na prvý pohľad každému pripadal buď ako zločinec, alebo ako poliš a ja som si stále nebol istý, čo z toho má bližšie k pravde.

„Ako sa darí luze?“ spýtal sa, ani nezdvihol pohľad od športovej stránky novín. Sutcliffe bol stelesnením dilemy, či je dôležitejšia genetická výbava alebo výchova. Narodil sa už ako hovädo alebo sa ním len stal, pretože nosil meno ako sériový vrah? Sako, ktoré mu praskalo vo švíkoch, vyzeralo večne flakaté od potu a valili sa z neho také vlny horúčavy, že sme sedávali vždy s dverami otvorenými dokorán.

„Čo vraví vysielacka?“ spýtal som sa a kývol som bradou na skener – dôvod, pre ktorý ma zavolať naspäť.

Obrátil stranu v novinách a odfrkol si. „Aha, Hamburger sa zase niekde vlámал.“ Počkal som, on vzdychol a poskladal noviny. „Nejaké sexuálne oné, buď obťažovanie, alebo rovno útok, čo ja viem...“

„Sexuálne obťažovanie alebo útok?“

Sutcliffova tvár, krk aj telo boli na čudných a stále sa presúvajúcich miestach opuchnuté, navyše sa vyznačoval smrteľnou bleďosťou. Vyzeral, akoby prežil proces balzamovania. Nikdy sme ho nevolali inak ako Suttý, nechceli sme nevinnú verejnosť ešte viac stresovať.

„Ježišmária, to je ale hic.“ Rukou si prehrabol masťné riedke vlasy. „Cítim sa, akoby mi dali krvnú transfúziu od Freddieho Mercuryho, boha.“ Zdvihol pohľad, spomenul si, že som tam, a venoval mi žltý úsmev. „Veď ma poznáš, Aid, len čo začujem slovo sexuálne, som mimo. Ale ideme k Owens Parku, ak sa chceš spýtať...“

Sexuálne obťažovanie, čo ja viem?

Suttý nenávidel ženy tak strašne, že viac už nenávidel iba mňa. Teraz som sa díval, ako si dezinfikuje pokožku alkoholickým gélom, ktorý používal nutkavo zakaždým, keď som vypadol z auta. Vyzeral pri tom, akoby si naradostene šúchal dlane. Venoval som mu úsmev, nech je to zaujímavejšie. Potom som blikol a vyšiel som na cestu.

Bola takmer polnoc, keď sme došli do Owens Parku. Najväčšie internáty v meste, v nich vyše dvetisíc študentov, väčšinou prváci. Areál stojí na rozsiahlom zelenom pozemku a tvorí ho päť hlavných blokov, medzi nimi aj jeden vežiak, ktorý vidieť z ulice, ako gáni spomedzi stromov. Sivé budovy pôsobia v objatí zelene ako päť na oko. Hotový mokrý sen generácie našich starých rodičov. Všetko postavené tak, aby to prežilo divoké šesťdesiate, ale teraz už na tom bolo vidieť vek. Vravelo sa, že to celé zbúrajú a postavlia odznova a od základov, ale keby sa k tomu raz reálne dostali, ničomu by to nepomohlo. Mesto už aj tak vyzeralo ako stavenisko.

Zaparkoval som a pozrel na Suttého.

„Ideme na vec?“

„To je príliš osobná otázka. Zavolaj mi, ak by sa črtalo prehládávanie jej zásuvky s nohavičkami.“ Vrátil sa k novinám. „S babenkami ti to odjakživa šlo...“

Ignoroval som jeho tón a vystúpil som z auta. Vlastne som bol rád, že ho so sebou nemusím ťahať. Suttý a ja sme celkom iné typy zlého poliša. To, že nás dali dokopy, bol vlastne pre obidvoch trest, a obaja sme si navzájom statočne strpčovali život. To bolo jediné, čo nás spájalo.

Prešiel som cez bránu a vybral som sa za ostrými bielymi svetlami, čo planuli v tme. Do nosa mi udrela vôňa čerstvo pokosenej trávy a do žíl vplávala kvapka vzrušenia. Tu som nikdy nebýval, ale za mladších rokov som sa tu zopárkrát vyskytol, väčšinou som vtrhol na nejakú párty, len tak, bez pozvania, za kamošmi. Zvláštne, uvedomil som si, ako som s nimi všetkými stratil kontakt a že v ich izbách, posteliach, životoch sa za tie roky určite vystriedali

desiatky ľudí. Chvíľu som mal pocit, akoby som vchádzal do vlastnej minulosti, prekračoval prah brány do Krajiny-Nekrajiny. Začul som záchvat smiechu a okolo mňa prebehla tínedžerka, naháňal ju chalan s vodnou pištoľou. Obzrel som sa za nimi ponad plece, díval som sa, ako splývajú s tmou a stále sa smejú. Potvrdilo mi to krutú a univerzálnu pravdu. Ja zostarnem. Owens Park bude mať naveky osemnásť.

Nazrel som do mapy areálu, našiel som blok, ktorý som hľadal, stlačil som dole zvonček bytu na prvom poschodí a potom som už len čakal. Zavládlo prízračné ticho a znovu som sa obzrel. Cítil som latentnú silu dennej horúčavy, počul som ju vibrovať v tráve. Na druhej strane chodníka stál ďalší sivý blok budov, osvetlené okná na mňa gánili. Začul som štuknutie dverí a obrátil som sa, aby som ich stihol otvoriť.

/3

Prešiel som cez chodbu. Popri niekoľkých bicykloch, pod holou žiarovkou a hore schodmi. Blok mal zle vyriešené vetranie, postavili ho pred desaťročiami v meste, kde si horúčavy nikto nevedel ani predstaviť. Cítil som, ako sa mi na pokožke perlí pot. Spoza zavretých dverí sa ozývali apatické hlasy. Adolescentné pachy dezodorantu, alkoholu a drog.

Bolo to tu ako v tlakovom hrnci.

Na prvom poschodí chodil sem a tam chalan, určite ešte nemal dvadsať. Bol to černocho. Pekný a oblečený v elegantnej tmavej teplákovvej súprave. Odpil si z veľkého dymového pohára a zamračil sa, keď ma uvidel.

„Myslel som, že pošlú ženu.“

Zastal som. „Aké služby ste očakávali?“

Odfíkol, podišiel o krok bližšie a stíšil hlas. Z pohára som zacítil mäta. „Volal som ja, kvôli kamarátke. Nevie o tom. Myslel som, že na babské záležitosti posielajú ženy...“

„Babské záležitosti?“

Prikývol. „Povedal som to, keď som volal. Vy poliši sa spolu ne-bavíte?“

„Dispečeri nie sú takí výreční ako vy, pán...?“

„Earl.“

„To je krstné meno alebo priezvisko?“

„Jediné meno, ktoré vám poviem. Ako vás volajú? Myslím do očí, nie poza chrbát.“

Usmial som sa. „Waits.“

Na sekundu sa na mňa pozrel. Zamyslel sa nad tým. „Heavy,“ povedal napokon. Zaviedol ma do kuchyne, ktorá zároveň slúžila ako spoločenská miestnosť. „Počkajte tu, idem pohľadať Soph.“

Z chodby som počul zvuky, pravidelný hiphopový rytmus, ale v miestnosti nikto iný nebol. Keďže vonku vládla tma a vnútri svietili svetlá, videl som svoj odraz v čiernom zrkadle okna. Na stole ležali tácné s drveným ľadom, mäťou, cukrom a limetkou. Bol tam rad dezertných pohárov a orosená fľaša rumu.

Cez dvere som zachytil dievčenský hlas: „Čože?“

Sedel som tam pod silnými žiarivkami a čakal som. Asi o minútu prišiel do kuchyne Earl, postavil sa k táčnam a ani sa na mňa nepozrúc, začal miešať nejaký silný drink. Mal skúsené pohyby profesionálneho barmana, dokonca v ruke rozkrútil fľašu rumu.

Videl, že som si to všimol. „Pracujem v Alchemistovi,“ povedal. Bol to známy bar v Spinningfields, kde človek mohol spôsobiť trvalé následky svojmu organizmu aj bankovému účtu. „Nech sa páči.“ Posunul ku mne po stole pohár. Mojito.

„Som v službe,“ odvetil som a zachytil som pohár.

„To nie je pre vás, Sherlock. Možno ho bude potrebovať ona.“ Odkráčal na chodbu, ešte ukázal hlavou na dvere, z ktorých vyšiel, a potom sa vrátil do svojej izby. Zdvihol som pohár, ktorý bol taký studený, až ma zabolela ruka, prešiel som k dverám, na ktoré ukázal, a zaklopal som.

Nevedel som, čo mám očakávať.

„Dobrá večer,“ ozval sa trasľavý hlas s juhoanglickým prízvukom. Miestnosť slabo voňala opaľovacím krémom a jej obyvateľka bola mladá. Sedela na posteli v džínsových šortkách a tielku. Mala pehy okolo očí a srdcovitú tvár, hnedé vlasy s končekmi prefarbenými na blond jej strapatil hučiaci stolný ventilátor. Na nohách som jej videl modriny, ale potešilo ma, že nevyzerá rozrušená alebo vystresovaná. Len trochu zahanbená. Trochu vyvedená z miery. Zavrela notebook a odsunula ho.

„Očakávala som niekoho staršieho...“ povedala.

„Mám pečeň dvakrát staršieho muža.“ Takmer sa usmiala. Podal som jej pohár, ktorý mi dal Earl. „Som detektív Aidan Waits.“

„Sophie,“ predstavila sa.

„Ak chcete, môžeme sa porozprávať v kuchyni, Sophie.“

Chvíľu si ma premeriavala pohľadom. „Tu je to v pohode. Ale mohli by ste zavrieť dvere?“

Zavrel som ich, potom som ukázal na smiešnu ružovú stoličku za jej stolom. „Smiem?“ Prikývla a sadol som si. „Zdá sa, že váš kamarát si o vás robí starosti.“

„Earl je dobrý chalan...“

„Trochu tajnostkár.“

„Prekvapilo ma, že vás vôbec zavolať. Neznáša políciu. Chcem povedať...“

„Nebojte sa, v tom sa s ním v podstate zhodujem. Ale na niečo sme aj my poliši dobrí. Predpokladám, že keď už zobral do ruky telefón, ide o niečo vážne. Čo keby ste mi o tom porozprávali pekne od začiatku?“

„No, som v prvom ročníku...“

Vyslovila to, ako keby sa tým všetko vysvetľovalo.

„To rozhodne nie je zločin. Čo študujete?“

„Anglickú literatúru,“ spýtavo na mňa pozrela.

„Už som o nej niečo počul.“

„V skutočnom svete to s takým odborom asi nebude veľká sláva.“

„Niekedy ani skutočný svet nie je veľká sláva...“

„Uhm.“ Na chvíľu si priložila pohár na čelo, prešla ním sprava doľava a potom sa napila. „Takže minulý týždeň som išla do jedného klubu. Vlastne...“ Načiahla sa k stolu a podala mi pokrčený leták.

Incognito.

Na fotografii bola mladá žena v školskej uniforme. Propagačný text lákal prvé do nočného klubu. *Vstup zdarma (a nielen do klubu)*. Podľa reči tam bola zadarmo aj antikoncepcia. Väčšina dievčat tam zašla len raz, zo žartu. Pili zadarmo, nasávali rozhorúčené pohľady štamgastov a potom vypadli. Občas sa však človek dopočul aj nejakú hororovú historku. Vstupné pre mužov bolo totiž dvadsať libier a väčšina z hostí za to očakávala protihodnotu. Videl som, ako sa pred klubom slizko hadia dlhé rady chlapov.

Vrátil som jej leták. „Aj ja som o ňom počul.“

„Zoznámila som sa tam s jedným mužom, volal sa Ollie. Bol starší, ale milý. Dobre nahodený a tak. Zdalo sa, že je tam veľké eso.“ Vedel som si predstaviť, ako asi vyzerá veľké eso v Incognite. Sophie si podvedome utrela dlane o posteľ. „Išli sme do jeho bytu...”

„Keby ste chceli, môžem zavolať kolegyňu.“

Pokrútila hlavou. „Vyspali sme sa spolu, bolo to fajn.“

„A tie modriny?“ spýtal som sa a myslel som tie na nohách.

„Aha, to s tým nesúvisí. Jazdím na bicykli. Je to jedna z vecí, ktoré sa mi tu páčia.“ Zmĺkla. „Pozrite, tá noc bola v pohode, lenže on si nás nakrútil...” Prudko zmĺkla, pozrela na posteľ.

„A záznam na vás vytiahol.“

Začervenala sa a prikývla. „Nevedela som, že to ľudia naozaj robia.“ Znovu sa napila. „Povedal... *naznačil*, že ak sa s ním znovu nestretnem, zverejní ho na internete.“

„Predpokladám, že sa s ním už nechcete stretnúť.“

Pokrútila hlavou.

„Poznáte Olлиеho priezvisko?“

„Čo urobíte?“

„Porozprávam sa s ním.“

„Teraz?“

„Železo treba kuť za horúca.“

„Už je trochu neskoro, nie?“

„Čím neskôr, tým lepšie. Možno pochopí, aké je to vážne.“

„... a je to vážne?“ Videl som, že sa pokúša sama seba upokojiť.

„Váš kamarát si to myslí. A ja s ním súhlasím. Ollie vás vydieraním núti, aby ste niečo urobili. Niektorí muži ani nič iné nepoznajú.“

„Nezachytila som jeho priezvisko.“ Odvrátila sa. „Bože, určite si myslíte...”

„Nič si nemyslím. Môžete ho opísať?“

„Starší ako vy, tak tridsátpäť? Tuším bol trochu pribratý. Mal také svetloryšavé vlasy, ako keby strácali farbu.“

„A ozval sa vám v súvislosti s tým videom. Vymenili ste si čísla?“

Pokrútila hlavou. „Ráno som vstala a vypadla som. Žiaľ, zabudla som si tam bundu so študentským preukazom. Dnes mi poslal správu.“

„Kde Ollie býva?“

„V The Quays. Ale nie som si istá, v ktorej budove. Asi v tej veľkej.“

„Môžem vidieť tú správu?“

Na sekundu mi pozrela do očí. „Radšej nie.“ Prvý raz pôsobila rozrušene a bol som rád, že nám Earl zatelefonoval.

„Veľmi mi pomôže, ak budem vedieť, ako tá hrozba vyzerá. Ak budem vedieť všetko čo vy.“

„Takže už je to oficiálne? Viete, ja som nevolala, volal Earl.“ Na chvíľu zmlkla. „Rodičia by ma zabili.“

Na chvíľu som sa nad tým zamyslel. „Ak mi ukážete tú správu, budem vedieť iba toľko ako vy. A ak sa mi ho podarí nájsť, môžem sa s ním porozprávať neoficiálne, ak chcete.“

„Je tam fotka.“

„Zostane to medzi nami.“

„Nevyzeráte ako kňaz. Bez urážky...“

Oprel som sa na stoličke, poskytol som jej trochu priestoru. „Už pár mesiacov mi nikto tak nepolichotil.“

Rozhodla sa. Otvorila notebook, obrátila ku mne obrazovku a potom sa zahľadela na stenu. *Tvoja premiéra ma očarila, myslím, že by z teba mohla byť hviezda. Ale mal by to vidieť celý svet? Mohla by si ma prísť presvedčiť o opaku.;*) xxx

Pod textom bol súbor vo formáte gif. Opakovalo sa na ňom sekundové video. Sophie v ňom bola nahá, sedela na posteli a smiala sa. Pripadala mi zhulená. Obrátil som obrazovku naspäť k nej, vstal som a položil na stôl svoju vizitku.

„Nechajte to na mňa.“

Vrátil som sa k autu a nastúpil som. Vo vzduchu visel pach mokrej dezinfekčnej vreckovky, ktorou Suttty poutieral všetky povrchy, a keď som vzal do ruky vysieračku, bola klzká.

„Sťažovateľka momentálne nechce oficiálne nikoho obviniť. Končím.“

Tým sa prípad, aspoň čo sa týkalo dispečingu, uzavrel.

„Ako to prebehlo?“ Suttty sa pohniezdl. „Odbavené?“ žmurkol na mňa. Radšej som otvoril okno, aby sa dalo dýchať, naštartoval som a vytiahol auto na cestu. „Počkaj, budem hádať. Baba mala ksicht ako riť, ale tvrdila, že niekto riskuje osobnú slobodu a po-
bozkal ju.“

Len som šoféroval.

Suttty, pokiaľ som o tom vedel, nemal ani rodinu, ani priateľov. Hovorilo sa o ňom, že kedysi bol sľubným mladým detektívom – skôr než sa uňho vyvinula závislosť od ľudských tragédií a zvedli ho nočné služby. To bolo pred desiatimi rokmi. Teraz už žil iba pre nočné. Tá naša pozostávala v podstate len z hliadkovania, vozili sme sa a striehli, či nezazrieme problém. Z toho vyplýval iluzórny prísľub skutočnej detektívnej roboty. Šanca, že na niečo naďabíme. Tento prísľub sa však zväčša nenaplnil, lebo prípady sme museli posúvať denným policajtom. A často sme ich nasledujúcu noc zdedili – neskutočne pomenené alebo bez základných úkonov. Boli sme detektívi v civile, oficiálne sme patrili pod kriminálku, ale tá si nás zriedka všimla. Uniformovaní kolegovia k nám pristupovali len s minimálnym rešpektom. Ja som tu bol preto, lebo som nemal inú možnosť.

Suttty? Ten to zbožňoval.

Ľudia ho zároveň priťahovali aj odpudzovali. Chalani boli preňho fetiši a tupci, dievčatá pobehlice alebo, ešte horšie, feministky, ale aj tak ochotne vysedával v celách a do rána počúval ich reči. Dokonca ich občas, keď sa opili alebo zablúdili, prípadne oboje, vozieval vlastným autom domov. Nevycvičenému oku by tieto prípady pripomínali súciti, no on si v skutočnosti len užíval pohľad na ľudí na dne.

Vlastne ich na to dno tlačil.

Bežne sa preriekol o menách informátorov pred surovými zločincami alebo vysádzal dievčatá, ktoré pracovali ako eskortky, v najhorších štvrtiach. Mne sa pochválil, že raz prišiel na stretnutie Anonymných alkoholikov, vylial do kávovej kanvice, z ktorej sa tam ponúkali, fľašu vodky, a potom sa posadil a pozoroval, ako sa ľudia strieskali. „Jednu modrovlasú babu som si potom odviezol domov,“ povedal. „Trtkal som ju, až kým jej z vlasov netiekla tá modrá farba.“

Naše spoločné služby boli ako opotrebovávajúca vojna.

Netajil sa, že ma neznáša, ak som mu to však otvorene vrátil, akoby som tým v ňom iba niečo živil. A tak som sa usiloval vyhnúť z hlasu vyčítavý tón. On trepal a vystrájal strašné veci a ja som sa len usmieval, nechával som to tak, odmietal som mu poskytnúť to uspokojenie.

Hoci bol mohutný a často sme sa nezhodli, nikdy som z neho nemal strach. Aspoň nie fyzicky. Status quo mu príliš vyhovoval, aby sa ho pokúsil zmeniť. Ale mentálne, to bola iná otázka. Raz sme parkovali pri mieste, kde sa stávalo veľa dopravných nehôd, s vypnutými svetlami sme striehli na vodičov, ktorí porušia rýchlosť. Boli tri alebo štyri hodiny ráno a on len tak lenivo mlel o starých prípadoch. Napokon došiel až k svojej dávnej prvej nočnej službe. Vtedy mu hlásili výtržnosť v útulku pre psy.

„Okej, takže pri vchode stojí normálna striga. Dlhý čierny plášť, rukavice bez prstov. Kompletka. Ibaže sa myká, akoby do nej napálili tisíc voltov, počúva duchov, ktorých má vo vlasoch, či kde vlastne. A tie hlasy sú dnes v noci mimoriadne odporne. Trojhlas Hitlera, Ho Či Mina a skurveného Freda Westa,“ uškrnul sa.

„Ja napochodujem k nej, som stelesnená zdvorilosť, jasné? A ona začne trieskať o Ježišovi, vypýtuje sa, či som už spasený. Tvrdí, že Ježiš sa vráti, že už je na ceste, bla, bla, bla. Ja na to, srdiečko, určite príde už dnes v noci. Ha. No ukáže sa, že baba sa do útulku už stihla vlámať, asi chcela dať psom prvé sväté prijímanie, či kieho čerta. Počkejte tu, hovorím jej. Prejdem sa do polovice haly a je tam smrad na odpadnutie. Neuveriteľné. V kotercoch psy a všetky mokré. Do posledného chlpa mokré.“ Rozosmial sa. „Normálne ich pokrstila – ale benzínom. Pozriem na ňu, baba stojí chrbtom ku mne, stále pri dverách, a trasie sa. A mne až vtedy dôjde, že škrtá zápalkami. Suka švihnutá nás zapísala na Božiu čakaciu listinu.“

Sutty prišiel o obočie a o väčšinu vlasov na hlave, kým sa odtiaľ dostal. Vonku sa zosypal na trávnik, kašlal, div si nevychrchlal pľúca, a celý čas počúval, ako psy zavýjajú, štekajú, horia v kotercoch. Keď začalo svať, vybral sa po ženiných stopách. Stupaje ho viedli asi sto metrov medzi stromy a tam náhle zmizli. Pokiaľ mu bolo známe, viac tú ženu nikto nevidel a ani o nej nepočul. Tá historka vlastne nebola v kontexte nočných služieb, ktoré sú plné šialencov a absurdných slepých uličiek, vôbec výnimočná.

Mňa znepokojilo skôr to, ako na ňu Sutty reagoval.

„Vtedy som to pochopil,“ povedal. „Hladomory, vojny, trpiace deti. Narodili sme sa na samom konci, Aid, prišli sme na svet v smrteľných kĺčoch. Celé ľudstvo pácha samovraždu, máme to v sebe naprogramované a niekto zapol gombík. Sme posledná generácia, viac ich nebude.“ Kým rozprával, uvedomil som si, že to myslí vážne. Ešte horšie: že sa do tej predstavy zamiloval.

Nočná služba znamená pre rôznych ľudí rôzne veci. Naši nadriadení ju vnímali ako možnosť odpratať nás z dohľadu, takmer mimo reality. Ja som ju bral ako prejav zbabelosti. Úkryt pred vlastným životom, ktorý mi pretekal pomedzi prsty. Ale môj kolega, ten ju vnímal ako sám život. Ako miesto na sedenie s najlepším výhľadom na koniec sveta, z ktorého neraz vyskočil na rovné nohy a vo vytržení aplaudoval.

„Čo som ti vravel?“ zašomral Suttý. Tvár, krk aj hrudník si potieral dezinfekčným gélom. „Dnes v noci sa retardi vyrojili v plnej sile.“

Klub Incognito sídlil v podkroví v Piccadilly a my sme sa dívali na rad mužov, čo vyvierať z dverí a zakrúcal sa za roh. Muži postávali v skupinkách, fajčili, nadávali, neóny a horúčava ich doháňali k šialenstvu. Tak ako dievčatá v letných šatách, ktoré si ich vôbec nevšímali. Väčšina mužov mala takmer oholené hlavy, neforemné košeľe „do mesta“ a rovnaký hlboký zvučný hlas, ktorým z času na čas prehovorili, akoby si presadal z jedného na druhého. „Mno,“ povedal Suttý a otvoril priehradku na rukavice. Vybral z nej mokré vreckovky, naklonil sa a cezo mňa poutieral volant, z ktorého som práve zložil ruky. „V tomto genofonde sa niekto poriadne opustil.“

Hoci do svojej chmúrnej analýzy mužov zahrnul aj mňa, pri pohľade na rad čakateľov sa s ním nedalo nesúhlasiť. Bolo to ako pozorovať jediný typ, jediná osobnosť natiahnutú na dvadsať ľudí.

„Neprejdeme sa?“ nadhodil som.

Pokrkval mokrá vreckovku a vyhodil ju z okna.

„Hej, natiahnem si nohy, čoby nie? Zoznámil si sa už s chlapíkom, ktorý tento podnik vedie?“ Vystúpili sme z auta a ja som pokrútil hlavou. „Toho mal otec radšej vyfikať do gatí. Fakt fešák. Vyzerá ako spevák z výletnej lode, ktorá desaťročie nikde nezakotvila.“

Dopredu prešli dve dievčatá, držali sa pod pazuchy. Čakajúci chlapi prestali na sekundu híkať a len ich hltali očami. Vyhadzovač sa zmraštil, akoby si práve šľahol do žily, potom ustúpil bokom, aby im urobil miesto, a sledoval ich, ako kráčajú hore schodmi. Mal tak nkratučko pristrihnuté vlasy, že som rozoznal žily, ktoré mu obopínali lebku. Ešte o pol milimetra menej a videl by som aj jeho myšlienky.

Pozrel na Sutttyho. „Zlatko, bež dozadu.“

„Pre teba som detektív inšpektor. Zapamätaj si to na prvý raz.“

Z vyhadzovačovej tváre zmizli všetky emócie. „Pardon, detektív inšpektor. Ako vám pomôžem?“

„Chceme sa porozprávať s majiteľom...“

Ani sa nepohol. „Incognito má niekoľko hláv a všetky tu majú podiel. Povedzte mi, o ktorú vám ide, a ja vám dohodnem stretnutie.“

Sutty sa znovu rozosmial. „Stretnutie s Guyom Russellom? V takom diári by som radšej nefiguroval.“ Vyhadzovač sa stále nepohol. „No tak, veď ho poznáš. Príťažlivý ako použitý kondóm. Na gebuli tupé, čo by zakrylo pol mesta. Viem, že je tu, a viem, že si od tých báb, čo práve vošli, nepýtal preukaz, tak si vravím, že najlepšie bude, ak sa porozprávame neoficiálne, okej?“

„Pat,“ povedal vyhadzovač kolegovi. „Postráž mi tu chvíľu rad, dobre?“ Venoval nám znudený úsmev zlatého chrupu, až sa mu na lebke znovu rozpulzovali žily. „Nech sa páči tadiaľto, páni.“ Vošli sme po dlážke, lepkavej ako mucholapka, a potom sme sa pobrali ku schodom. Vyhadzovač šiel pred nami a jednou rukou si medzi ľuďmi rozhrňal cestu. Mix alkoholu a parfumov vo vzduchu bol omamný, basové rytmy pulzovali, horúčava nás dorážala. Vyšli sme rovno pri bare, v sporo osvetlenom podkroví, kde bolo zhruba sto ľudí.

„Tu počkajte,“ vyzval nás vyhadzovač. Pozrel som na Sutttyho, ako očami pohládza mužov aj ženy v miestnosti. Bol ich tu zhruba rovnaký počet. Väčšina stála osamote, niektorí sa opatrne zhovárali, jeden či dva páriky sa o seba v rytme hudby obtierali na parkete. Najakčnejšie to bolo v boxoch okolo stien. Napríklad štyri či päť báb sedelo natlačených na jednej strane a dvaja muži trónili oproti nim. Medzi nimi nebolo nič, len lesklé oceľové vedierka a z nich trčali fľaše lacného prosecca, ponorené v ľade.

Z parketu sa vrátil vyhadzovač. „Pán Russell vás môže hneď prijať.“

„Počkám tu,“ povedal Sutty, očami poskakoval z jedného stola na druhý. „Postrážim bar.“ Keď mu svetlo dopadlo na tvár, vyzeral ako pokazená ošklbaná sliepka, z ktorej vymokajú tekutiny.

Mňa vyhadzovač previedol krížom cez tanečný parket k boxu v kúte. Sedelo v ňom mladé dievča a vedľa muž okolo štyridsaťpäťky. On zízal na mňa, ona sa jedným prstom ledabolo prehrabávala v pamäti svojho mobilu. Muž presne zodpovedal Sutttyho opisu. Starostlivo vyobliekaný, ale čudesne nemoderne. Čierna košeľa bola príliš priliehavá a štyri vrchné gombíky si rozopol, takže pod hrdlom mu vznikol dlhý výstrih v tvare V. Venoval mi nacvičený vybielený úsmev a kývol na miesto oproti sebe. Vklázol som do boxu. Dievčina ani nezdvihla oči od mobilu. Oblečená bola v niečom, čo vyzeralo ako navrhnuté špeciálne do tejto miestnosti. Krikľavé farby odrážali UV lúče v sugestívnych uhloch. Mala lesklé očné tienie, extrémne ostroružový rúž a určite bola od svojho spoločníka o dvadsaťpäť rokov mladšia.

„Nieкто je zrejme smädný,“ zakričal do hudby.

Neodpovedal som.

„Alicia,“ oslovil kočku, „čo si dáme... dvoch Jackov a kolu.“

Na stole bolo vedierko s ľadom a šampanským Dom Pérignon, ale toho som očividne nebol hoden. Alicia vstala, vôbec na nás nepozrela. Všimol som si, že má farebné kontaktné šošovky. Vyzerala s nimi prázdno, mŕtvo. Muž sa díval, ako žiarivo sa kľže davom, až po chvíli znovu prehovoril.

„Som nejaký Guy Russell,“ vyhlásil. „A kým sa vráti, vravte, o čo vám ide.“ Russell sedel otočený k parketu a po tvári mu prechádzalo matné červené svetlo. Tipoval som, že takto sa prezentuje pravidelne, že si tento štýl priam pestuje.

„Rád by som stratil slovo s jedným vašim zákazníkom.“

„Fakt?“ Nahol sa nad stôl a usmial sa do svetla. Zazrel som stehy z niekoľkých prekrývajúcich sa plastík. „Ako sa tá kočka volá?“

„Nie kočka, ale chlap,“ opravil som ho. „Ollie. Asi Oliver.“

„Nevravte, že je to pracovné...“

Prikývol som. Mal úsmev ako stroboskop, raz blikol, potom zmizol, stále sa to opakovalo. Tipol som si, že večeru si dal v práškovej podobe do nosa. „Ollie alebo Oliver, vravíte?“

„Asi tridsätpät rokov, pribratý, červené vlasy, ale strácajú farbu.“

„To ste mi toho veľa nepovedali...“

Zdalo sa mi, že natahuje čas. Že spätkuje od mena, ktoré pozná.

„Je to štamgast,“ zdôraznil som. „Minulý týždeň to tu poriadne roztočil.“

Uprel na mňa nežmurkajúce oči – ako bez viečok. „Ako vidíte, štamgastov mám veľa, pán...“

„Detektív,“ opravil som ho. „Aidan Waits.“

„Mám veľa štamgastov, detektív Waits. Väčšina to sem chodí roztočiť. Smiem sa opýtať, o čo tu ide?“

„Nie.“

Pohniezdil sa na mieste. „Ale nechcete hádam na Incognito kydať špinu?“

„Kto by si to všimol?“ odsekol som. Znovu mu zhasol úsmev. Nadýchol sa, aby niečo povedal, no kým to stihol, vrátila sa Alicia s našimi drinkmi. Položila ich pred nás a zase sa posadila. Vyzerala, akoby vystúpila z iného rozmeru.

„Sorry, kamarát. Čas vypršal, nedá sa svietiť.“

Nezdvihol som sa a on luskol prstami.

Naklonil som sa k nemu. „Netvárite sa, Guy, nemáte to od prírody. Videl som vás zblízka.“ Gánili sme na seba a baba predstierala, že sa sústreďuje na mobil. „Ollie alebo Oliver,“ zopakoval som.

„Čo je podľa vás v tomto biznise najdôležitejšie?“

Pozrel som naňho. „Automat na kondómy.“

„Myslím pre mňa osobne.“

„Detto.“

„Imidž,“ odvetil. Už strácal trpezlivosť. „A nielen ten môj. Alebo ten Aliciin. Ale imidž porozumenia, diskretnosti. Anonymity. Veľa z tu prítomných chlapcov má vážne vzťahy. Dokonca sú tu aj ženy. Vrátili by sa sem, keby si mysleli, že rozdávam čísla ich kreditných kariet?“

„Chlapík, ktorého hľadám, sexuálne vydiera tínedžerku.“ Alicia prestala listovať v mobile. „Bol aj vašim zákazníkom.“

„Pozrite sa na bar,“ vyzval ma Russell. Cez parket som rozoznal desiatky mužov s hotovosťou a kartami, ktorí sa dožadovali pozornosti barmana. „Tínedžerky ma neživia, pán detektív.“

„Myslíte, že títo chlapi sem chodia kvôli hudbe?“

Úsmev mu blikol a zase zhasol. Chvíľu ma pozoroval, potom si vzal do ruky môj nedotknutý drink a vylial ho do vedierka s ľadom.

„Alicia, vyzerá to, že náš priateľ má zase smäd,“ povedal. Dievča ihneď pochopilo a vstalo. Russell s natiiahnutým krkom sledoval, ako odchádza, a ja som si všimol, že za ušami má záhyb kože – facelift. Vyzeral s ním, ako keby mal na tvári masku a tá sa šmýkala. Obrátil som sa a uvidel som, ako sa Alicia pri bare baví s vyhadzovačom. „Nech vám nevypadnú oči, detektív.“ Tentoraz sa ponad stôl nakláňal Russell. „Včera som sem zase vzal jednu babu. Kľáčala predo mnou na kolenách a fajčila mi, prisámbohu, že mi fajčila – ale prsty. Myslel som, že mi ich vyklábi. A ja jej vravím, nič lepšie nedostaneš, kým mi neodsúhlasíš...“

„Čo také?“

„Incognito, zlatko. Žiadne mená. Najlepší kšeft v meste a ovládol som trh. Viete vy čo? V meste, kde je každý klub len zásterkou pre jedno či druhé, sa asi žiada trochu úprimnosti.“

„A v čom ste vy tu, preboha, úprimní?“

„V tom, že chlapi chcú kefovať mladé baby. A že, div sa svete, mladé baby chcú ošklbávať chlapov. Ale to rozhodne nevyhovuje nikomu, kto si hľadá obeť, všakže? Také tu totiž nenájdete, kamarát. Ste v miestnosti plnej ľudí, ktorí robia, čo chcú, s kým chcú a kedy chcú. Meno chlapíka z minulého týždňa?“ rozosmial sa. „Spamätajte sa a vypadnite z môjho klubu.“

Teraz som sa pre zmenu usmial ja. Vstal som, spokojný, že som konečne uvidel jeho pravú tvár. „Veľmi ste nám pomohli, pán Russell. Vďaka.“ Alicia sa vrátila, v jednej ruke niesla Jacka s kolou.

„Dajte si,“ usmial sa Russell. „Na mňa.“

Prijal som drink a vylial som mu ho na hlavu. „Vidíte? Vo všetkom máte pravdu.“ Vrátil som prázdny pohár omráčenej kočke,

práve keď mi vyhadzovač zovrel laktom ohryzok a stiahol ma za hlavu cez parket preč.

Sutty sa rehotal ako pokazený odtok v dreze. „Ja som ti to skúšal povedať! Ale psovi treba namočiť do všetkého ňufák.“ Prechádzali sme cez cestu k autu.

„Hej!“ zakričal ktosi. Obrátil som sa a uvidel som tú kočku, Aliciu. Blížila sa k nám. „Doboha, čo si o sebe myslíte?“

„Ty tieto babenky zbieraš, či čo?“ zívola Sutty. „Nájdeš ma v kancelárii.“

Obrátil som sa, prešiel som doprostred cesty, tam som ju počkal. „Prosím?“

„Dobre ste ma počuli. Prečo musíte ľuďom posierať život?“

„Ja som mu posral akurát tak nastrelené vlasy. Chcete mi niečo povedať?“

Pozrela na mňa cez tie nečitateľné šošovky. „Hej, pár vecí by sa našlo.“

„Tak von s tým.“ Odviedol som ju naspäť na chodník. „Koľko máte rokov?“

Myslela si, že sa pýtam, či má dosť rokov, aby pila. „Osemnásť,“ vzdorovito odsekla.

„Tak ja som sa práve bavil s kočkou v rovnakom veku, ktorá sa tu minulý týždeň zoznámila s jedným špinavcom. Potrebujem len vedieť jeho meno a dám ho do poriadku. Váš kamarát tam hore si myslí, že chcem priveľa. A čo vy?“

„Podľa toho, čo je to za špinavca.“

„Ollie alebo Oliver.“ Nepohla sa. „Pozrite, ak viete, o kom je reč, spravte mi láskavosť. Vyklopte jeho priezvisko. Alebo niečo iné, čo viete.“ Pristúpil som k nej bližšie, aby skupinka ľudí mohla popri nás prejsť do klubu.

Zložila si ruky krížom cez prsia. „Cartwright,“ ticho odvetila.

„Oliver Cartwright?“ Takmer nepoznateľne prikývla. „A čím náhodou netušíte, kde býva?“

„Poznáte Imperial Point?“

„The Quays?“

Prikývla. „Byt číslo 1003.“

„Porozprávajte mi o ňom.“ Lenže už sa odvrátila a vykročila smerom ku klubu, rukami si objímala trup. „Vedeli ste o tom,“ zavolať som za ňou. Zastala. „Len čo som pred Guyom Russellom spomenul sexuálne obťažovanie, bolo vám jasné, o kom hovorím.“

Napoly sa obrátila. „S Olliem sme si nesadli, viete? Obaja radi rozkazujeme.“

„Môžeme vás niekde vyložiť,“ navrhol som.

„Napríklad kde?“

„Napríklad doma.“

Usmiala sa. Najskôr iba letmo, potom naširoko, úprimne. Prešla si chrbtom ruky po ústach, akoby sa ich pokúšala vymazať z tváre. Na zápästí som jej zazrel odtlačok rúžu.

„Ja som doma tu.“ Keď som nereagoval, nahlas sa rozosmiala. „Guy Russell je môj foter.“

The Quays bolo od Piccadilly vzdialené len dvadsať minút autom – centrum sme obišli a premávka o tomto čase takmer zmizla.

„O čo tu ide?“ spýtal sa Sutti.

„Nezaujímaloby ťa to.“

„Ako chceš,“ povedal a obrátil sa k oknu spolujazdca. „Len ma do toho nezaťahuj.“

„Do čoho ťa nemám zaťahovať? Do tvojej vlastnej roboty?“

„Nie, do tvojich súkromných záležitostí,“ odvetil. „Zase tie tvoje babenky. Minulý rok ti nestačil?“

„Ak sa niekto robí slepý, tak si to ty, Sutts.“ Zagánil na mňa, ale už nič nepovedal a zvyšok cesty sme absolvovali mlčky.

Keď sme došli do The Quays, bolo zhruba pol jednej. Kedysi tu boli mestské doky, prístav v rušnej časti manchesterského nákladného kanála, ale potom upadli, keď sa priemysel presťahoval do zahraničia. V osemdesiatych rokoch sa dokov zmocnili developeri a kompletne ich prestavali na polmiliardové ultramoderné výškové aj nevýškové budovy, ktoré v noci vrhali svetlo na vodu. Všetky budovy boli oceľové a ligotavé, trčali zo zeme v bláznivých uhloch ako obrovské úlomky bezpečnostného skla. Táto architektúra a ekonomická realita ľudí, ktorí v nej bývali, pôsobila v porovnaní so záľahou ošumelých domov tohto mesta ako päť na oko.

Vystúpil som z auta a zamieril ku vchodu do vežiaka. Keď som sa obzrel na Suttiho, už utieral volant.

Vežiak Imperial Point bol tunajšou prvou výškovou budovou a stále nad všetkými vyčnieval. Mal nahnutý, asymetrický tvar. Vyzeral ako názorná ilustrácia poklesu cien na burze cenných papierov. Na rozdiel od Owens Parku tu boli ulice a budovy tiché

a necítil som tlak vlastnej minulosti. Do tejto oblasti som chodieval iba riešiť domáce násilie. Buď tu boli príliš tenké steny, alebo príliš nešťastní ľudia.

Našiel som vchod, zazvonil som a vrátnikovi s kalným pohľadom som vysvetlil, o čo ide. Bol zasunutý za stolom, mal som pocit, že som ho prebudil.

„Môžem vás odprevadiť hore...“ Zaprával si košeľu.

„To zvládnem,“ odvetil som a zamieril som k výťahu.

Vystúpil som na desiatom poschodí a pod nohami som pocítil vyčistený koberec. Na stropce bzučala klimatizácia, a keď som sa dotkol stien, boli chladné ako kusy ľadu. Nad hlavou sa mi zapínali automatické svetlá a vypínali sa, keď som vyšiel z ich dosahu. Chodby boli tiché, nehybné a identické. Párkrát som sa musel obrátiť, ale napokon som našiel byt číslo 1003. Vo dverách bol priezor a mal som pocit, že ma niekto pozoruje. Skôr než som stihol zaklopať, dvere sa pootvorili, nad retiazkou som zbadal muža s prižmúrenými očami.

„Ollie Cartwright?“

Chvíľu si ma obzeral. „A vy ste?“

„Detektív Aidan Waits.“

„Je noc, detektív. O čo ide?“

„Nevybavíme to tichšie vnútri?“

Pozrel na mňa.

Opätoval som mu pohľad.

Zavrel dvere a počul som, ako dáva dole retiazku. Keď ich znovu otvoril, prehovoril doslova cez zataté zuby.

„Tadiaľto.“

Vošiel som dnu, prechádzal som popri zavesených sakách s vpchávkami na pleciach a všimol som si medzi nimi ošúchanú džínsovú bundu. Vošiel som do béžovo-sivej obývačky. Nábytok bol úplne nový a televízor na stene bol väčší ako dvere. Vedľa televízora stál pevný kufor do lietadla. Sadol som si a pocítil som chlad klimatizácie. Zdalo sa mi, že v rohoch skleného stolíka rozoznávam pozostatky prášku.

Aleluja.

Cartwright stál vo dverách a pozoroval ma. Pokúšal sa pôsobiť vážne v župane s monogramom. Bol urastený, starší ako ja, zhruba od tridsaťpäť do štyridsať, tak ako spomínala Sophie. Mal rednúce vlasy a líca mu na červenej prepitej tvári ovisali ako dva mäsité vaky. Pocítil som osten žiarlivosti, že kočka, s ktorou som sa rozprával, s týmto chlapom strávila noc, a rozhodol som sa, že si na ňom vybijem zlosť.

„Sadnite si,“ vyzval som ho. Keď kráčal cez miestnosť, videl som, že má šľapky a vlečie nohy za sebou. Na okamih som zavrel oči, potom som ich znovu otvoril.

Carthwright klesol do kresla oproti. „O čo ide?“

„To by som rád počul od vás.“

Zazrel na mňa, sálalo z neho podráždenie.

„Tak ja teda počkám.“ Len čo som to vyslovil, vo vrecku mi zavibroval mobil. Ignoroval som ho. „Hovorte o sebe.“

„Čo chcete vedieť?“

„Celé meno, zamestnanie...“

„Vy asi veľmi nepozeráte telku, čo?“

„Viac vás šťve, že som vás zobudil, alebo že neviem, kto ste?“

„Najprv preukaz,“ povedal a potiahol nosom. Díval som sa, ako si ukladá do pamäti moje meno, potom mi ho vrátil. Venoval mi prázdny, nič nehovoriaci úsmev. Nepripadal mi známy.

„Volám sa Oliver Cartwright. Som komentátor Lolitky.“ Poslednú vetu vyslovil opytovacím tónom. To meno som si spájal s nenávisným extrapracovným internetovým žurnalizmom. Keď sa niekto odtiaľ občas zjavil v telke, vždy som prepol na iný kanál.

„Vyhľadám si to. Čo tá batožina?“

„V utorok cestujem do Dubaja.“

„Pracovne?“

„Na týždeň s kamarátmi...“

„Ste slobodný?“

„Počúvajte, toto je obťažovanie...“

„Á, obťažovanie. Dobre, že ho spomínate.“ Chcel niečo povedať, ale rozmyslel si to. „Ako vyzerá váš spoločenský život, Ollie?“

Kam chodíte piť?“

„Všade, kde mi nalejú. Je na tom niečo zlé?“

„Boli ste niekedy v Incognite?“ Oprel sa na stoličke, pôsobil zneistene. „Možno sa klamstvami živíte, ale nezabúdajte, že keď klamete policajtovi, porušujete zákon.“

Usmial sa na mňa. Vyzeral pri tom ako človek, ktorý si kontroluje, či nemá medzi zubami zvyšky jedla. „Neklamal som, detektív.“

„Viete, prečo som tu. Na chodbe visí dievčenská bunda. Nemyslím, že by vám bola dobrá...“

„No jasné,“ vyhlásil a pozoroval ma cez privreté oči. „S niekým sa vyspí a o týždeň z toho vyrobí znásilnenie.“

„Prečo si to myslíte?“

„Tieto dievčatá sú ako podľa šablóny, nevedia sa o seba postarať. Inštinktívne konajú presne tak, aby mohli na druhý deň niečo oľutovať. A ak by vás to zaujímalo, so sexom súhlasila.“

„To sa ťažko dokazuje,“ poznamenal som. „Tieto veci musíme brať vážne...“

Znovu sa usmial, takmer ako keby vypočúval on mňa. „No, čírou náhodou to môžem dokázať.“

Trochu ma prekvapilo, keď pokrčil plecami, vytiahol z vrečka na župane mobil a začal v ňom listovať. Nemyslel som si, že je taký hlúpy, aby mi sám dobrovoľne ukázal to video. Usmial sa, keď našiel súbor, ktorý hľadal, a podal mi mobil. Na zábere bola Sophie. Spustil nahrávku a ozvali sa vzdychy. Ležala na posteli a Ollie ju obrábal. Výraz jeho tváre fakt stál za to. Očividne ani sám nemohol uveriť, aké má šťastie.

„Cica sa tvári celkom spokojne, však?“ Kútiky úst sa mu vykričili do úškrnu. Mal som sto chutí vylepiť mu facku. Zastavil som video, vymazal som ho, potom som vyprázdnil kôš. Vytrhol mi z rúk mobil, ale stihol som to.

„To je jediná kópia?“

„Áno, vy...“

„Sadnite si, Ollie.“

„Čo?“

„Sadnite si.“ Neochotne poslušol. „Takže, hlavné spravodajstvo.“ Prevrátil oči. „Neverím, že toto je jediná kópia.“

„Seriem na to, čomu veríte,“ odvrkol a založil si ruky. Chvíľu som sa naňho díval, potom som prešiel prostredníkom po rohoch stolíka a ukázal mu zvyšky prášku.

„Čo myslíte, presvedčíte ma, že sú to lupiny?“ Očervenel. „Neverím vám, že je to jediná kópia,“ zopakoval som. Znovu mi vo vrecku zavibroval mobil. „Takže sa pozrieme na váš počítač. Keď súbor vymažeme aj z neho, vypadnem a viac o mne nebudete počuť.“ Pozrel som naňho. „A ani Sophie o vás. No? Bude o vás počuť?“

„Nie,“ odvetil a neuhol pohľadom. Zaviedol ma do pracovne a ukázal mi súbory uložené v počítači. Prechádzali sme po rôznych videosúboroch, nijaký nemal dátum uloženia z minulého týždňa. Znovu mi zavibroval mobil a pozrel som na obrazovku. *Sutty*.

„Prepáčte,“ povedal som a odišiel som do vedľajšej miestnosti prijať hovor.

„*Čo si sa tam nastáhoval?*“

„O päť minút...“

„*Máme robotu. O minútu nech si pri hlavnom vchode, inak pôjdeš pešo.*“

Ukončil som hovor a vrátil som sa do pracovne.

Cartwright na mňa pozrel. „Vravím vám, že to bola jediná kópia.“

Neveril som mu, ale ten jeho strach pôsobil skutočne.

„Fajn,“ odvetil som a zamieril cez obývačku ku vchodu. „Ale ak mi klamete, ďalšie erotické video budete nakrúcať v base.“ Na chodbe som zastal pri Sophiej bunde a zvesil som ju. „A toto si beriem so sebou,“ povedal som a ukázal mu ju.

„Nebude mi to chýbať.“

„Vyviazli ste z toho ľahko, Ollie. Zbohom.“

Keď som sa vracal k služobnému autu, cítil som, ako mi bije srdce. Sutty stál vedľa neho, opieral sa o strechu. Žmúril do mobilu, pokúšal sa písať esemesku hánkou prostredníka.

Keď ma počul, zdvihol hlavu. „No konečne...“

„Všetko v pohode?“

„Vlámačka, hotel Palace.“

O chvíľu som už sedel za volantom a šartoval. Na volante som znovu cítil Sutyho lepkavý dezinfekčný prostriedok. „Prečo to nemôžu vybaviť uniformovaní?“

„Ide o velké prachy,“ odvetil. Pozrel na dievčenskú bundu, ktorú som hodil na zadné sedadlo. „A na hento sa ťa radšej ani nebudem pýtať.“

Hotel Palace je obrovská viktoriánska budova z červených tehál na rohu Oxford Road a Whitworth Street. Stojí rovno oproti klubom Grand Central a Thirsty Scholar, za rohom je Black Dog Ball Room. Má šesťdesiatmetroú hodinovú vežu, ktorá dominuje siluete tejto časti mesta. Spomenul som si na noci, keď som bol taký opitý a taký stratený, že som túto vežu používal ako maják. Za starých zlých čias som v hoteli Palace dokonca párkrát prespal, niekedy s kočkami, s ktorými som sa práve zoznámil, niekedy aj sám, keď bolo príliš neskoro na namáhavý návrat domov. Normálne mi prišlo ľúto, keď ho zavreli. Renovácia totiž veštila zmenu a Palace patril k dedičstvu dejín, bola to jedna zo vzácných vecí v živote, ktoré by mali zostať rovnaké. Od zatvorenia však ubehlo dosť času a v novinách som nečítal, že by ho mali znovu otvoriť. Keď sme sa približovali, všimol som si, že dokonca aj hodinová veža, na ktorú som sa vždy spoliehal, ukazuje nesprávny čas.

Bola jedna hodina po polnoci.

Už hotelový vchod bol veľkolepé architektonické dielo. Päťmetrový mramorový oblúk zasadený do červených tehál. Vonku čakala mladá žena. Prekvapilo ma, že vo vzduchu vidieť jej dych, ale potom mi udrelo do očí, že medzi prstami drží svietiaci modrý konček elektronickej cigarety. Bola elegantne oblečená, vyžarovala z nej sebaistota, a vďaka tomu pôsobila cool aj na pozadí apatickeho, neurotického nočného života. Keď sme sa priblížili, hľadela do diaľky, vydychovala syntetický dym a museli sme chvíľu počkať.

„Polícia?“ spýtala sa a odložila si elektronickú cigaretu do kabelky.

„Som detektív Waits a toto je detektív inšpektor Sutcliffe.“

Sutty prehovoril: „Počuli sme, že ste mali návštevu, pani...“

„Slečna,“ opravila ho.

„Aha,“ usmial sa. „Viete, my musíme byť politicky korektní. Takže slečna...“

„Aneesa Khanová.“

„A aký je váš vzťah k hotelu Palace, slečna Khanová?“

„Pracujem pre spoločnosť Anthony Blick Solicitors. Momentálne rokujeme o predaji hotela.“

„Nevedel som, že je na predaj,“ poznamenal Suttý. „Možno by som sa bol ozval s ponukou...“

Venovala mu rýchly úsmev, ktorý vyznel ako tik. „Chyba, inšpektor. Renovácia znie lepšie, ale pravda je iná.“

„Aká?“

„Hotel zavreli preto, lebo majitelia sa rozhádali.“

„Takže je to tu prázdne?“

„Malo by byť.“ Zamračila sa. „No, asi treba ísť dnu a presvedčiť sa na vlastné oči.“

Hala bola rozľahlá a jediný zdroj svetla predstavovala recepcia na opačnej strane miestnosti. Bol to pôsobivý, ohromujúci priestor, akosi izolovaný od horúčavy vonku. Veľkú časť zariadenia tvorili originály z devätnásteho storočia, keď Palace postavili. Vtedy bol sídlom významnej poisťovne a stále mu zostali štýl a elegancia, aké v modernej architektúre málokedy vídať. Strop, ktorý sa nad nami klenul hádam aj desať metrov, tvorila kupola z vitrážového skla. Dlážky z lešteného kameňa sa ligotali a miestnosť lemovali obrovské stĺpy, podopierali strop nad našimi hlavami. Keďže svet sa od čias vzniku tohto klenotu scvrkol, bol to úžasný pocit, vojsť o jednej ráno z preplnenej ulice do širokého otvoreného priestoru.

„Alarm sa spustil asi pred hodinou.“ Aneesa hovorila potichu, no okolo nás sa odrážala ozvena jej hlasu. „Keď ho nikto nevypol, zavolali mňa.“

„V takejto veľkej budove môže hocičo spadnúť...“

„Ale my máme nočného strážnika. Aliho. Nepodarilo sa mi s ním spojiť.“ Všetci traja sme pozreli na prázdnu recepciu. Lampa

bola obrátená tak, že svietila na vchod, priamo nám do očí. Jej žiara halila opačnú stranu miestnosti do tmy.

„Tam sedáva?“ spýtal som sa. Aneesa prikývla, nespustila oči z recepcie. „Skontrolujem to. Môžete zostať tu, ak chcete.“ Obrátil som sa a zamieril som k svetlu. Po chvíli som počul, ako kráča za mnou, na kamennej dlážke sa ozývali jej opätky. Nasledoval vzdych, potom lacné vŕzganie Suttého plastových topánok.

Došiel som k recepcii a posunul lampu, aby nám nesvietila do očí. Bola horúca, musela byť zapnutá od večera. Za stolom nikto nesesedl a ležal na ňom len mobil, kľúčová karta a káva. Suttý sa do-vŕzgal za mnou, zohol sa a dotkol hrnčeka.

„Studený ako ľad,“ poznamenal.

Prešiel som za stôl, zdvihol som mobil. „Myslíte, že je jeho?“ Aneesa prikývla. Stisol som tlačidlo a obrazovka sa rozsvietila. Päť zmeškaných hovorov.

„Všetky sú odo mňa...“ povedala.

„Nemôže byť na obchôdzke?“

„Bez mobilu?“

Suttý si zívól do podpazušia. „Zrejme sa z toho vyspáva v nejakej izbe.“

„Z čoho?“ spýtala sa Aneesa.

„Z toho,“ zdôraznil Suttý.

„Podľa mňa on nie je ten typ.“

„Tak za to môže len tá moja viera v ľudskosť,“ vyhlásil. „Zase nefunguje...“

Aneesa pozrela medzi nás. „Zavolali mi, lebo sa spustil alarm a nikto ho nevypol. Ali nie je na recepcii, tak kde je?“

„Okej...“ Suttý zamieril k výťahom a stlačil gombík. „Poobzeráme sa tu.“

„Ešte ich nespustili,“ povedala Aneesa. Pozrel na ňu. „Nefungujú, inšpektor.“

„Tak ako váš strážnik.“ Pozrel na palácovo vznešené schodisko a pokrútil hlavou. „Aj tak mi v nadmorskej výške krváca nos. Chodí hore, Aids. My prehládame prízemie.“

Pozrel som na Ancesu a zamieril ku schodom.

„Pôjdem s vami,“ navrhla. Suttý si odfrkol, ale nekomentoval to.

Keď nás nemohol počuť, obrátila sa ku mne. „Toto je naozaj váš šéf?“

„Áno, ale keď ho lepšie spoznáte, vie byť veľmi milý.“

„Naozaj?“

Pokrútil som hlavou. „Tajne som dúfal, že pôjde po schodoch. Možno by zomrel už na treťom poschodí.“

Usmiala sa, ale nervózne. „Odrazu mám nutkanie vidieť váš preukaz.“ Zastali sme. Schodisko bolo slabo osvetlené. „Nepripadáte mi ako policajt...“

„Ste veľmi všímavá.“ Zdvihla obočie a ja som si pošmátral vo vreckách. „Bohvieaký policajt totiž naozaj nie som.“ Ukázal som jej preukaz a znovu sme vykročili po schodoch. Nekonečne sa tiahli hore, medzi každým poschodím bolo odpočívadlo. „Povedzte mi niečo o vašom strážnikovi.“

„Máme dvoch, striedajú sa. Ali ťahá nočné zmeny, je to slušný chlap.“

„Ako dlho u vás pracuje?“

„Zhruba odkedy mi prideliili Palace, čiže odkedy je zavretý. Bude to asi šesť mesiacov...“

„Jeden strážnik na zmenu, to nie je veľa. Veď tu musí byť aj dve-sto izieb...“

„Takmer tristo.“

„A všetky sú zamknuté?“ spýtal som sa, keď sme vyšli na prvé poschodie.

„Mali by byť...“

Chodby na každom poschodí boli prepojené, tvorili okruh, ktorý nás vždy doviedol naspäť k hlavnému schodisku. Zamierili sme doľava, do tichého bzukotu. Antihluk rozľahlej prázdnej budovy. Zbor svetiel, potrubia a zariadení. Vzduch tu bol hustý a zatuchnutý, príliš dlho bez ľudského zásahu, a počul som, ako nám pod chodidlami praská statická elektrina koberca. Cestou som vyskúšal kľučky na pár dverách. Všetky boli zamknuté a predpokladal som, že to platí aj o ostatných.

„Už ste tu niekedy boli?“ spýtala sa Aneesa. „Myslím, keď bol hotel otvorený...“ V hlase sa jej ozvala silená veselosť, pomyslel som si, že je možno nervózna. Bolo to zvláštne, uprostred noci kráčať po prázdnom hoteli s cudzím človekom.

„Párkrát áno,“ odvetil som. „Pamätám si hlavne na to, ako som v týchto chodbách zabľúdl.“

„Je to tu trochu labyrint.“

„Možno sa to isté stalo aj Alimu.“ Chcel som, aby to znelo upokojujúco, no iba čo to jej pozornosť upriamilo znovu naňho.

„Ale to si nemyslíte, však? Vy ani váš kolega.“

„Podľa našich skúseností strážnici väčšinou nie sú takí aktívni. Prídu a na pár hodín si vložia nohy na stôl. Prvú a poslednú obchôdzku za zmenu zvyčajne urobia až na konci.“

„Ali taký nie je. Dokonca dostáva príplatok, aby chodil z izby do izby.“ Ukončili sme okruh chodby a začali vystupovať po schodoch na druhé poschodie.

„Za čo presne je ten príplatok?“

„Aby púšťal vodu, splachoval záchody – prázdny hotel môže bez používania zatuchnúť.“ Všimla si, ako som sa zatváril. „Čo je?“

„No, všetky dvere boli zamknuté.“ Zamračila sa a pokračoval som: „Keby išiel na obchôdzku, zobral by si so sebou kartu.“ Kým nad tým rozmýšľala, svetlá zablikali a zhasli. Na schodisku neboli okná a odrazu sme sa ocitli v absolútnej tme.

„Čo sa deje?“ spýtala sa a načiahla sa ku mne. Našiel som vo vrecku baterku, zapol som ju a podržal v priestore medzi nami.

„Asi poistka. Viete, kde je skriňa?“

„Hlavná bude zrejme na prízemí.“

„Dobre. Mohli by ste zísť dolu a zavolať môjmu kolegovi?“ Vylovil som mobil a nadiktoval jej Suttého číslo. „Povedzte mu, kde som. Keby sa vám podarilo zapnúť svetlo, ešte lepšie.“

„Jasné,“ odvetila a zachvel sa jej hlas. Nevedel som, či sa bojí, alebo je sklamaná. Aj tak sa vybrala dolu schodmi, vlastný mobil držala hore ako lampáš. Pri svetle baterky som vyšiel na druhé po-

schodie, opatrne som prešiel lúčom svetla po chodbe, až potom som pokračoval v ceste. Chodba bola taká dlhá, že tenký pásik svetla nedočiahol ani na opačný koniec. Vykročil som, zavreté dvere z každej strany vo mne vyvolávali akúsi zvláštnu klaustrofóbiu. Na niekoľkých som stlačil kľučku. Všetky boli zamknuté.

Asi v polovici chodby som zastal. Absorboval som vlnu paranoje. Vypol som baterku a nehybne som stál v tme, pokúšal sa nedýchať. Počul som, ako mi v ušiach hučí krv. Potom som obrátil baterku smerom, odkiaľ som prišiel, a zapol som ju.

Nič.

Pokračoval som ďalej, prešiel som celý okruh chodby a ocitol sa znovu tam, kde som začal. Vyšiel som na tretie poschodie a zastal som. Teraz som niečo cítil. Bola to len spomienka na nejakú arómu. Nevedel som určiť, či je to parfum, alebo kolínska, no nepochybne v tom bol alkohol, čpel v usadenom ťažkom vzduchu. Keď som došiel k ústiu chodby a prešiel lúčom svetla z baterky zboka nabok, niečo som uvidel a cúvol som.

Pár metrov odo mňa ležal doluznačky na koberci muž. Na temene som mu videl krv, na dlážke pri ňom ležal hasiaci prístroj.

„Haló!“ zavolať som. Nepohol sa. Zasvietil som nad neho, rovno do stredu chodby a vykročil som. Keď som sa k nemu blížil, uvedomil som si, že zadržiam dych. Vydýchol som, kvokol si k nemu a položil mu ruku na plece. Zastonal.

„Počujete ma?“ spýtal som sa. Oči som upieral na protiľahlú stenu. Na tenký pásik svetla z baterky. Boli sme takmer presne v strede chodby a v tme som sa cítil obnažený.

„Čo sa stalo...?“ ozval sa a vystrel ku mne ruku.

Pomohol som mu posadiť sa.

„Ali?“

„Uhm.“

„Asi vás niekto udrel. Už ste v bezpečí, som policajt. Videli ste niečo?“

„Ja... neviem.“ Keď hovoril, cez svetlo z baterky na konci chodby sa niečo mihlo a stisol mi rameno.

„Nebojte sa,“ povedal som. „O chvíľu príde môj kolega. Musím to ísť skontrolovať, okej?“ Prikývol, zabudol na hlavu a sykol od bolesti. Vstal som a kráčal som za pohybom, osvecoval som čo najväčšiu časť chodby. Zavolať som Suttymu, a keď zdvihol, potichu som prehovoril: „Našiel som strážnika. Na treťom poschodí. Má poranenú hlavu a potrebuje ošetrovanie. Sledujem páchatel'a na koniec chodby. Vyžiadať posily.“ Keď som došiel na roh, ukončil som hovor. Nadýchol som sa a zabočil som zaň.

Nič.

Keď som sa vrátil ku schodisku, začul som šum, ako keby do okna vrážali nočné motýle, uvedomil som si, že sa postupne zažívajú svetlá. Poobzeral som sa, oči si mi privykli na svetlo, a uvidel som, že oboma rukami zvieram baterku. Vypol som ju, strčil do vrecka a vykročil som po schodoch na štvrté poschodie. Niečo bolo iné. Panovala tu ešte väčšia horúčava a vo vzduchu bolo cítiť nepatrnú zmenu tlaku.

Zdalo sa mi, že počujem tiché syčanie.

Na pokožke som zacítil prievan, išiel som za ním po chodbe vľavo k pootvorenému núdzovému východu. Štuchol som do dverí nohou a pozrel dolu schodmi. Zvuky ulice a prúd chladného vzduchu. Ak tadiaľ niekto ušiel, už bol vonku. Vydýchol som, hlavne od úľavy, a vybral sa naspäť. Všimol som si, že v jednej z izieb, okolo ktorých som išiel, sa svieti.

Dvere boli otvorené.

Izba číslo 413.

Bola položená trochu vyššie ako izby vedľa nej, viedlo do nej krátke schodisko. Vyšiel som po schodoch a odrazu sa mi krútila hlava, zabľúdl som v labyrinte chodieb.

„Haló...“ zavolať som.

Nič.

Vošiel som dnu, potom som sa oprel o stenu. Izba číslo 413 bola veľká, asi dvakrát taká ako izby, v ktorých som kedysi prespával. Svetlo sa šírilo zo stolnej lampy a dodávalo miestnosti náladovú, intímnu atmosféru. Okno bolo zavreté, ale zdola z Oxford Road som

aj po jednej v noci počul slabý ruch premávky. Žiara mesta vrhala na steny pohybujúce sa kaleidoskopické tieň.

Na opačnej strane izby sa črtala pevná, nehybná silueta muža.

Sedel na stoličke tvárou k oknu. Nezareagoval, keď som podišiel bližšie, a na hlave ma poštekľil studený pot. Utriel som si tvár predlaktím, oči som stále upieral na siluetu. Len čo som k nemu prišiel, videl som, že je mŕtvy. Aj jemu sa na tvári ligotal pot a zdalo sa mi, že z neho ešte sála horúčava. Na polnočného vlamača pôsobil príliš upravené, bol hladko oholený a elegantne ostrihaný. Znehybnel som, keď som uvidel, že má naširoko otvorené oči. Mali kobaltovo-modrý odtieň a hľadeli do záhrobia, ako keby už s týmto svetom dávno skončili. Z izby ma však vyhnali jeho zuby. Svaly v ústach sa mu prudko stiahli a zmeraveli v širokom vyškerenom úšľabku.

Aneesa čakala s Alim na sanitku. Oznamil som Suttymu, že na štvrtom poschodí je niečo, čo musí vidieť, a zaviedol som ho do izby číslo 413. Chodby boli v hornej časti budovy nevetrané a dusnejšie. Kým sme došli k izbe, bledá pokožka mu bublala od potu. Vyzeral, ako keby sa varil zaživa.

„Dúfam, že to bude stáť za to,“ povedal, keď dychčal na úzkom schodisku. Hravo zabúchal hánkami na otvorené dvere a zakričal: „Upratovanie.“ Keď uvidel telo, zastal, potom na mňa pozrel. Štuchol ma vlhkým prstom do hrude. „Kurva, nedotkol si sa ničoho?“

„Nie.“

„A to svetlo?“

„Už bolo zapnuté.“

Chvíľu na mňa hľadel, potom sa obrátil k mužovi. Okno bolo zavreté a v izbe sa vznášala neznesiteľná horúčava. Keď si Suttty vyzliekol sako, nasledoval som jeho príklad. Košelu mal premočenú od potu.

Zastal, najprv sa poobzeral okolo, potom pokračoval. Bola tam klasická veľká posteľ, tíkové steny a nábytok. Vyzeralo to skôr ako elegantný apartmán v centre mesta než ako hotelová izba. Suttty ukázal bradou na plastovú kľúčovú kartu na dlážke.

Muž sedel na koženej sedačke, ktorá bola presunutá k oknu. Zvonku prenikalo trochu svetla cez závesy, vrhalo na stenu obrazce.

„Musíš vidieť jeho tvár,“ povedal som.

„Je to fešák?“ Suttymu sa z pórov rinul pot a ja som si tiež musel utrieť čelo. „Choď prvý.“

Stolná lampa bola príliš slabá, tak som pre efekt zapol baterku, podišiel som k mužovi a osvetlil ho. Svetlo sa odrazilo od zubov,

od vyškereného úsmevu. Sutti sykol a mávol na mňa, aby som ju sklonil.

Zamyslene si oblizol pery. „Ktovie, čo mu prišlo také smiešne...“
Nič som nepovedal.

Keď som sklonil lúč baterky na mužove kolená, všimol som si zvláštnu vzorku na nohavici. Kruhový tvar vyšitý oranžovou niťou. Chcel som podísť o krok bližšie, no Sutti na mňa luskol prstami. Pokrútil hlavou.

Muž bol v strednom veku. Mal na sebe tmavý oblek. Podľa tmavej pleti som si najprv myslel, že pochádza zo Stredného východu. Ten dojem však akosi popierali prenikavé modré oči. Spolu so zlovestným úšklabkom na tvári vyzeral, ako keby vedel niečo, čo my nevieme. Akoby dospel k akémusi strašnému poznaniu na pokraji zdravého rozumu.

„Bezdomovec?“ prehodil Sutti.

Pokrútil som hlavou. „Čisté šaty, nijaký zápach. Vyzerá skôr ako manažér alebo učiteľ než ako narkoman...“

„Kým neprídu z forenzného, je to len teoretizovanie. Chcem sa porozprávať s tým strážnikom, kým ho neodvezú zdravotníci. Hora musí ísť k Mohamedovi.“

„Tuším sa volá Ali.“

„Jasné, jasné,“ odvetil a zamieril k dverám.

Pobral som sa za ním, zastal som a obrátil sa k mužovi. Vonku sme stále počuli premávku na Oxford Road. Cez všetko prenikali zvuky sirén, asi dvoch alebo troch, ktoré sa pohybovali rôznymi smermi po meste.

Aliho už naložili na nosidlá a preniesli na recepciu. Vedľa neho stáli dvaja zdravotníci a kontrolovali mu životné funkcie. Aneesa sa nervózne prizerala z diaľky. Prišlo niekoľko uniformovaných policajtov, jeden z nich sa s ňou zhováral a zapisoval výpoveď.

Sutty podišiel k hlavnému zdravotníkovi. „Musíme sa s ním porozprávať, kým ho odveziete.“

„Obávam sa, že by ste s ním veľa nenahovorili. Dali sme mu niečo proti bolesti.“

„Tak mu dajte niečo iné.“

„Takto to nefunguje, inšpektor. Odvezieme ho do St Mary's, zajtra ráno tam za ním môžete prísť.“ Sutty chcel niečo povedať, ale prehltol urážku a prikývol. Potom zakričal cez celú miestnosť na uniformovaného policajta, ktorý sa rozprával s Aneesou.

„Hej, fešák!“ Policajt sa obrátil. „Pôjdeš s nimi. Je to svedok alebo zločinec, v oboch prípadoch hrozí útek.“

„Pane, ja mám rozkazy...“

„Rozkazy sa ti zmenili, miláčik.“ Policajt sa nepohol. „Takže sa s tým zmier a padaj, synak.“ Policajt očervenel ako paprika, zvrtol sa a vyšiel za zdravotníkmi.

Pozrel som na Suttyho. „Ty si fakt formát...“

„A ty máš šťastie, že je tu nablízku aj niekto dôveryhodnejší ako ty. Takže,“ zatlieskal. „Všetci, čo ste oblečení ako striptéri, sem!“ Aneesa sa zvalila do kresla a Sutty prevrátil oči. „Buď trochu užitočný a zbav sa jej.“ Dal policajtom pokyny, aby zabezpečili budovu a začali ju prehľadávať. „Na tretie a štvrté poschodie bez môjho dovolenia nikto nevyjde. Zopakujte to.“ Zopakovali to a Sutty si odfrkol. „Dobre, tak do práce.“ Pobrali sa rôznymi smermi, v hale sme zostali s Aneesou sami.

„Ste v poriadku?“ spýtal som sa. Prikývla, ale nezdvihla hlavu.
„Ťažká noc. Zavolám vám taxík.“

Kým sme čakali, chodila sem a tam, ako keby sa pokúšala vychodiť spomienku na útok na Aliho. Niekdajší detektív vo mne si položil otázku, či medzi nimi niečo nie je, ale ihneď som ju zahnal. Bola mladá a úspešná, mala minimálne o dvadsať rokov menej ako on a pred sebou veľkú budúcnosť. Keď prišiel taxík, nastúpila a už zatvárala dvere, no vtom sa zastavila.

„Štvrté poschodie...“ povedala.

„Čo je s ním?“

„Vraveli ste, že ste Aliho našli na treťom. Prečo váš šéf hovoril, že nikto nemôže ísť ani na štvrté? Čo tam bolo?“ Neodpovedal som a sama si vyvodila závery. „Predtým ako ho zdravotníci uspali, bol vystrašený. Fakt vystrašený...“

„Z čoho?“

„Z hlasov,“ odvetila.

Podal som jej vizitku. „Ešte s vami budeme musieť hovoriť, ale keby vám medzitým niečo zišlo na um, zavolajte mi.“ Zavrela dvere a uprene hľadela na operadlo šoférovej sedačky, ako keby sme sa nikdy nestretli, až kým sa auto nezaradilo do premávky a nezmizlo z dohľadu.

Bol som preč len desať minút, no keď som vošiel do budovy, už tam boli ľudia z forenzného. Mladý člen tímu vynášal po schodoch prístroje a Suttý po nich schádzal.

„A je to,“ povedal. „Určil som hlavné miesto činu v izbe 413.“

„Malo by to byť minimálne celé poschodie.“

„Máme len polovicu tímu. Taktické to potom môže obehať od dverí k dverám. Veď dnes ráno nebude na recepcii tlačienica, nie? Ja padám.“ Prešiel okolo mňa a pískal si. Ozvena sa rozliehala po recepcii.

Vybral som sa po schodoch, prešiel som popri viacerých uniformovaných policajtoch. Očividne mali problém s tým, že som tam, a čakal som, že sa mi dokonca postavia do cesty. Keď som vyšiel na tretie poschodie, uvidel som, ako po schodoch schádza patologička Karen Stromerová. Bola to impozantná žena s povestou

ostrej kritičky s prenikavými inštinktmi. Videl som ju prvýkrát, odkedy som znovu nastúpil do nočnej, a mal som pocit, že o mne nemá ktovieakú mienku. Cenila si seriózných policajtov, profíkov, a výraz jej tváre hovoril, že ma za takého nepovažuje. Mala oblečenú čistú plastovú kombinézu. Keď ma uvidela, zastala a stiahla si kapucňu, odhalila úzku tvár, bielu ako kosť a zamračenú. Mala krátke čierne vlasy, čierne oči ako mramorové guľôčky a takmer neviditeľné ústa, úzke ako rezná rana papierom.

„Detektív Waits,“ povedala, stále o pár schodov nado mnou. „Smiem sa spýtať, čo tu robíte?“

„Prišli sme na nahlásené vlamanie...“ začal som.

Povznesene sa usmiala a prehovorila tichým vyrovnaným hlasom: „Neviedla som, že ste znovu v aktívnej službe.“

„No, som v nej tak jednou nohou.“

„A druhou ste do niečoho stúpili, ak si dobre pamätám. Zatkli vás. Kradli ste drogy z dôkazového materiálu...“

Hlas mi znel neartikulovane. „Tie obvinenia stiahli.“

Prikývla, hľadela dolu na priestor medzi nami a sama pre seba sa usmiala. „Ak vám to neprekáža, žiadam vás, aby ste sa vrátili na recepciu. Nechcem, aby sa kontaminovalo miesto činu.“

Začal som cívať. „Môžete mi v tejto fáze niečo povedať?“

„Čas smrti niekedy medzi pol dvanástou večer a pol jednou ráno. To nie je nikdy ideálne, lebo človek nevie, aký dátum má zapísať. Obet' pri sebe nemala doklady. A vyzerá to, ako keby mu z oblečenia odstrihli štítky.“

„Odstrihli?“

„Odovzdám kompletnú správu vášmu nadriadenému. Ak sa nemýlim, je to detektív inšpektor Sutcliffe.“

Prikývol som a vykročil po schodoch. „Aj mne to pripadá ako omyl.“

„Ešte jedna vec, detektív.“ Obrátil som sa a videl som, že na tenkých perách jej stále pohráva úsmev. „Nevšimli ste si náhodou niť na nohavici mŕtveho?“ Prečítala výraz na mojej tvári. „Samozrejme, že áno. Vyšívanie bolo zvnútra...“

„Čo to znamená?“

„Znamená to, že vnútri v nohaviciach nosil niečo prišité. Niečo, čo chcel mať v bezpečí...“ Keď som nič nepovedal, pokračovala: „Ak nájdem drogy, obávam sa, že budem nútená nahlásiť váš pokus o prístup na miesto činu. Vzhľadom na vašu minulosť.“ Vykročila po schodoch, očividne nechcela nechať telo bez dozoru, kým som v budove.

„Nijaké nenájdete,“ povedal som jej.

Zastala, ale neobrátila sa. „A prečo ste si tým taký istý, detektív?“

„Tu ide o niečo iné.“

„Nuž,“ vzdychla. „Asi sa v tom vyznáte.“

Vyšla po schodoch.

Stál som na odpočívadle a uvedomil si, že ledva lapám po dychu.

Chlapec sa načiahol k ženinej ruke, ale odtiahla sa od neho.

Bol na trhovisku, v tlačeníci, okolo neho samí dospelí, dvakrát takí vysokí ako on. Ľudia kráčali sem a tam, videl z nich len ruky, čo sa mu pohybovali presne v rovine očí. Znovu sa načiahol k žene, ale striasla ho a zmizla. Chlapec zastal, dychčal, celý čas ho sácali pohybujúci sa ľudia. Načiahol sa k ďalšej známej ruke. Tmavomodré žily, dlhé nechty, strieborné šperky. Tentoraz sa pevne chytil a nepustil sa, aj keď ho žena vyťahla na prázdne miesto. Vystrel aj druhú ruku a visel na nej, až ho vliekla po dlážke.

Zastala, ešte raz potiahla a potom si čupla, aby naňho lepšie videla.

„Čo to stváraš?“ spýtala sa ho. Chlapec ju pustil a zistil, že okrem rúk sa na jeho matku veľmi nepodobá. Táto žena bol mladšia. Voňala ako čerstvé kvety, a keď sa zamračila, vyzeralo to súcitne, zvedavo. Otvoril ústa, uvažoval, čo povie, a vtedy sa svetlo zmenilo. Niečo zaclonilo slnko a plece mu zovreli čiasy ruka.

„Wally, chlapče, ježišmária, už mi takto neuteč, jasné? Na smrť si ma vystrašil.“

Chlapec sa díval, ako sa ženina tvár mení. Odhrnula si z očí tmavé vlasy, vstala, pozrela na muža, ktorý sa k nim pripojil. Chlapec sa zvrtol a tiež sa naňho zadíval. Na pozadí slnka vyzeral len ako silueta. Tvar čeluste ako superhrdina, plecica tiež.

„Je váš?“ spýtala sa žena a nahla hlavu nabok.

„Namojhriešnu,“ prikývol a šibalsky sa usmial. „Ale svoje briedy vám neprezradím. Mimochodom, som nejaký Bateman.“ Vyšiel ruku, ona ju prijala.

„Holly,“ povedala. „Má trochu zvláštne meno na...“ Zámerne natahovala rozhovor. Chlapec si všimol, že to ženy pri Batemanovi robili často.

„Chcete vedieť, prečo ho volám Wally?“ Holly pokrčila nos a prikývla. „Vlastne sa tak vôbec nevolá. Je to skratka. Wally ako wallet, peňaženka.“ Siahal chlapcovi za ucho, vylovil mincu a spustil si ju do dlane. „Chalan je hotová zlatá baňa.“ Holly sa rozosmiala. Vtedy si chlapec všimol, že je to ešte skôr dievča ako žena. Bateman pristúpil o krok bližšie, ponúkol jej cigaretu. „Bývate neďaleko, Holl?“ Znovu sa jej zmenila tvár a prestúpila z nohy na nohu.

Kým sa Bateman vrátil do auta, bola už tma.

Holly povedala, že rodičia sú na noc preč, a Bateman sa šiel s ňou pozrieť na jej dom. Po návrate do auta rozvonieval ako ona, ako čerstvé kvety. Ovoňal si prsty a potom vo vreckách pohľadal cigaretu, zapálil si a ticho sa zasmial. Vyfajčil ju do polovice, potom pozrel na Wallyho. Siahal mu za ucho, akoby chcel znovu vykúzliť mincu, ale tentoraz ho chytil za vlasy. Pevne ho držal jednou rukou, druhou k nemu približoval brot horiacej cigarety.

„Nieže o tom cekneš svojej mame, jasné?“ Wally prikyvoval, oči upieral na plamienok. Bateman čosi zamrmľal a pustil ho. „No, pozrime sa, ako sa ti darilo na trhu.“ Wally otvoril priehradku na rukavice a vybral odtiaľ šperky. Prstene od žien, ktoré chytil za ruku, tri peňaženky, ktoré vytiahol z vreciek okoloidúcim mužom. Bateman peňaženky prehládaval, vytiahol hotovosť aj karty, potom ich prázdne vyhodil z okienka. Prstene si dal do vrecka a naštartoval motor. Kým vyšiel na cestu, znovu pozrel na chlapca.

„Hotová zlatá baňa, kurva,“ povedal.

III.

Červené oči

